

PROVINCIALE DRENTSCHE en ASSER COURANT

WOENSDAG 29 OCTOBER 1884

-vervolg van blad 1884o2

Onze provincie moge in enkele opzichten eene soms vergetene zijn, zij verdient niet zóó miskend te worden en getrapt door hen die een reisje door het oosten van Drenthe doen of hier eens even rondgezien hebben.

“Maar zij willen Drenthe niet trappen of vernederen; neen - zij willen het juist redden en tot het licht brengen!”

Die de kaart van ‘t land en die den Herv. kerk kent, weet wat dat roepen van dorren grond en ongelooft enz. beteekent.

Drenthe moet voor de orthodoxie veroverd worden!!

Ziedaar ‘t geheim. Als dat gelukt zal er geen dorheid meer zijn. Dan zal men roepen: “het daget in het oosten.” Daartoe moeten “een paar flinke, eenigszins begaafde colporteurs geheel Drenthe doorreizen en van huis tot huis het Evangeliezaad brengen, door bijbellezing en toespraken, vooral des Zondags, het Evangelie verkondigen.”

In ‘t oosten van Drenthe beproefde dit vroeger de Confessionele Vereeniging, doch zij heeft het er bij laten zitten. Nu zal het de N.E.P.V. beproeven. Zoo, heet het, moet het overal beproefd worden! Naar de vruchten te oordeelen, kan ik dat werk niet aanbevelen! Trouwens de heer *R.N.* vraagt die ook niet van de predikanten in Drenthe in zijne advertentie; maar wel wil hij dat de handen ineengeslagen worden tot dat werk. Mogelijk zijn er die Drenthe zoo willen redden, al moeten zij (daar het toch zondig zoude zijn te meenen, dat het onmachtige Drenthe zich zelf zou kunnen redden) die hulp zeker van buiten Drenthe verwachten.

Maar als dan de redders komen en de “eenigszins begaafde” colporteurs van dorp tot dorp rondgaan en “vooral des Zondags” het dorre Drenthe bewerken, dan mogen de Drenthenaren zich voor gewaarschuwd houden!

Emmen.

ROESSINGH.

PROVINCIALE DRENTSCHE en ASSER COURANT

DONDERDAG 30 OCTOBER 1884

Smilde, 28 Oct. Hedenavond trad in de afd. Smilde van den Ned. Protestantenvbond als spreker op dr. *P.H. Roessingh*, predikant te Emmen. Spreker wees op de verschillende vormen van het kwaad in de maatschappij en stelde nu de vragen: waarom doet de mensch kwaad en welke macht drijft er hem toe? Vervolgens wees dr. *R.* er op, hoe in 2 Sam. 24:1, 1 Kron. 21:1 en in Jac. 1:13 enz. het ontstaan van ‘t kwade aan verschillende oorzaken wordt toegeschreven. In Sam. en de Kron. wordt als iets kwaads voorgesteld het tellen van ‘t volk, waartegen vooral de profeten zich verzetten. Redenen tot dat verzet waren in hoofdzaak de volgende: Men beschouwde het in David als een blik van ijdelheid en vreesde tevens voor hoogere belastingen en voor uitbreiding van het leger. Sam. nu stelt God voor als den drijver tot dat tellen, terwijl in de Kron. de Satan dit doet. Jac. beschouwt later den mensch zelf als geneigd tot het kwade. Dit verschil in voorstelling laat zich verklaren als volgt. De Joden hielden eerst God voor den werker van ‘t kwade, zoowel als van ‘t goede; ze kenden maar een enkel en eenig God. In de Babylonische ballingschap maakten ze kennis met een anderen godsdienst, waarin naast den God des goeds een God des kwaads werd genoemd. Later komt het Christendom, dat God als volmaakt heilig beschouwt en dus de bron der zonde in den mensch zelf moet zoeken. Welke der drie beschouwingen is de juiste? Een afdoend antwoord hierop te geven is niet gemakkelijk. Bijzonder noodig achtte dr. *R.* dit ook niet, wijl de hoofdzaak is en blijft het kwaad te bestrijden. Zal dit met goed gevolg kunnen geschieden, dan is behalve verstandelijke, ook zedelijke opvoeding dringend noodig. Ware kennis alléén daartoe in staat, de wereld zou ons dan niet zooveel voorbeelden leveren van menschen, die zich mogen verheugen in een helder hoofd, terwijl ze een geweten wel schijnen te missen.

Spreker vestigde nog de aandacht er op, dat hij niet was gekomen, om, door het wijzen op daarin voorkomende tegenstrijdigheden, den bijbel in discrediet te brengen; dit boek toch bevat veel schoons en veel goeds. Hij moest evenwel ontraden hem den kinderen in handen te geven; in zijn geheel is de bijbel geen kinderboek. Wel is het een levensboek, ook bij de opvoeding der jeugd van groote waarde, wanneer de stof met de noodige zorg wordt gekozen.

Met het aanhalen van eenige dichtregelen van *da Costa* besloot de spreker uit Emmen zijne sierlijke en kernachtige rede, die met groot genoegen werd aangehoord.

De koorvereeniging “Bovensmilde” was weder op haar post en kweet zich flink van hare taak.